

stille til Medlemmer af Forbundet at tage saadanne Traktater, som er blevet uanvendelige, under fornyet Overvejelse og at overveje mellemfolkelige Forhold, hvis Fortsættelse kunde sætte Verdensfreden i Fare.“ Der er Rammen, som man maa arbejde indenfor. Det kan man gøre, men saadan som Forholdene ligger ved vor Sydgrænse, vil selvfølgelig et saadant Arbejde være ganske udsigtsløst.

Der er nogle Sider af det Arbejde, som det ærede Medlem Hr. Schmidt er en fremragende Deltager i, som jeg senere vil komme tilbage til, men først vil jeg gerne fremsætte nogle Bemærkninger vedrørende de økonomiske Forhold og da først og fremmest med Hensyn til Toldforholdene. Det er fremhævet her, at der af Udenrigsministeriet er opnaaet forskellige Lempelser i Fjor, men det er ogsaa fremhævet fra mange Sider, at det ikke er tilstrækkeligt, at der maa arbejdes energisk hen til at faa videre Lempelser fra den bestaaende Toldlov, og jeg vil gerne her pege paa enkelte Ting. Tolden for Kvæg er blevet forhøjet fra 13 til 16 Mark pr. 100 kg levende Vægt, men samtidig for Kød fra 16 til 37½ Mark pr. 100 kg. Det fremhæves stærkt nede hos os, at dette Forhold, 16 for levende Kvæg i Forhold til 37½ for slagtet Kvæg, er et Misforhold, som man maa søge at faa fjernet. Det er et Misforhold, som har medført, at for Tiden ligger alle Slagtehusene her i Landet, som er beregnet paa Eksport, stille. En videre Virkning deraf er, at 600 Slagteriarbejdere er blevet arbejdsløse. Der kan henvises til andre Ting; idet vi paa Grund af dette Misforhold ikke længere kan udføre slagtet Kvæg, udfører vi Huderne, som Garverierne har megen Brug for, og de maa saa købes tilbage fra Tyskland. Der er andre Produkter, som Margarinefabrikkerne her har Brug for, hvorom det samme gælder. Her hævder man, at det rette Forhold vil være 16 til 28. Hvis Tolden fra 37½ kan nedsættes til 28 Mark, er der igen Mulighed for at udføre slagtet Kvæg, saa at Slagterierne kan komme i Gang igen, og det hævdes af kyndige Folk nede hos os, at de tyske Veterinærmyndigheder har været bestemte Modstandere af denne Forhøjelse op til 37½, har holdt paa de 28, men at det er de store Kommissionærer, specielt i Hamburg, som har trykket den høje Told igennem. Jeg tror, at her er et Punkt, hvor den højtærede Udenrigsminister maa sætte ind.

Men der er andre Ting. Hos os hævder man fra Slagteriernes Side, at Tolden paa

Svineaffald i Øjeblikket ikke generer stort, idet der ingen indenlandsk Konkurrence er paa dette Omraade. Tolden bæres i Virkeligheden af de indenlandske Konsumenter. Hvad der føles i høj Grad trykkende, er den ulige Behandling med Hensyn til Indførsel af frosset argentinsk Kød; her staar vi overfor det, at medens Kontingentet i 1926 først var fastsat til 100 000 t, har man nu forhøjet det for Juli Kvartal med yderligere 5 000, hvad der øger Konkurrencen. Det blev fremhævet af det ærede Medlem Hr. C. O. Pedersen, at det ligesaa føles trykkende hos os, at levende Kvæg kun kan udføres til enkelte Pladser, til Hamburg, til Lübeck og til Rostock, og der bliver Markedet overfyldt, hvad der yderligere trykker Prisen. Det vilde være af stor Betydning, hvis man kunde faa aabnet flere Pladser, for saa vidt der maa udføres levende Kvæg, og at Udførselen saa kunde fordeles mere. Ogsaa det Punkt vil jeg gerne henlede den højtærede Udenrigsministers Opmærksomhed paa.

Jeg skal saa gaa over til at sige nogle Ord om Krisen. Jeg vil bestræbe mig for at undgaa Gentagelser. En tysk Parlamentariker har en Gang kaldt Rigsdagen Gentagelsernes Hal, og ved en Debat som Finanslovdebatten kan Gentagelser jo ikke undgaaes. Men netop under Hensyn til den højtærede Formands Udtalelse for vil jeg søge at undgaa dem saa meget som muligt. Jeg vil da sige, at de Tal, som det ærede Medlem Hr. J. P. Nielsen fremførte her i Gaar, godkender jeg som rigtige. Jeg har faaet de samme Tal tilstillet fra den samme Kilde, og jeg tror, at der ligger den bedste Sagkundskab bag, som vi i Øjeblikket raa-der over, og idet jeg henviser til disse Tal, mener jeg at kunne fastslaa, at Gældsbyrden i Sønderjylland som Helhed set ikke er større end i det øvrige Land, men Evnen til at bære denne Gæld er betydelig ringere dernede. Det hænger sammen med Forhold, som er blevet klarlagt her fra forskellig Side: Krigstidens Forsømmelser; i fire Aar kunde man ikke faa Gødningsstoffer, i fire Aar havde man ingen ordentlig Arbejdskraft, Jorden blev uren, Bygninger og Maskiner gik i Forfald. Det var forsømte Ejendomme, man maatte drive. Saa kom Driftsomlægningen, dette, at medens hele Landbrugsproduktionen før var gaaet Syd paa, maatte nu en stor Del af den gaa Vest paa. Dette betingede en Omlægning af Driften, som har været forbundet med store Vanskeligheder. Dernæst er der en Ting, som jeg tror ikke er blevet fremhævet, men som spiller med